

Arrest

nr. 52 360 van 3 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Israëlische nationaliteit te zijn, op 2 december 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde van 29 november 2010, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 december 2010 om 11uur00 .

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de

aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt tevens dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Wat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting van feiten te bevatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze voorwaarde dient zo te worden opgevat dat de verzoekende partij zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ten gevolge van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ondergaat of dreigt te ondergaan. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Wat deze voorwaarde betreft voert de verzoekende partij aan dat:

“IV. Aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of vordering

Gelet op de niet afdoende gemotiveerde beslissing de gedwongen repatriatie van verzoeker mogelijk maakt. Dit maakt een vernederende behandeling uit conform artikel 3 EVRM.

Indien de bestreden beslissing niet zou opgeschort worden in afwachting van de mogelijke annulatie zal dit dus een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel (gedwongen repatriatie) zou teweegbrengen gezien hij overgeleverd zal worden aan de Soedanees of Israëlische grensautoriteiten die hij vreest.

Dat hij bovendien zijn procedures bij de Raad zonder voorwerp zal zien verklaard worden terwijl hij juist meent dat hij een machtiging tot verblijf zou dienen te hebben. Dat dit uiteraard een ernstig en niet te herstellen nadeel uitmaakt. Het is immers duidelijk dat de beslissing tot afwijzing van het verzoek tot regularisatie ten gronde werd afgewezen en niet in ontvankelijkheid.

Verzoeker heeft met andere woorden geen kans meer zodat het afwijzen van huidig verzoek zijn rechte op een eerlijk proces zou in de weg staan wat eveneens een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt.

Art. 13 EVRM garandeert effectieve nationale rechtsbescherming met betrekking tot de rechten neergelegd in het EVRM en heeft daarmee — net als artikel 14 EVRM — een accessoir (afhankelijk) karakter. Samen met artikel 1 EVRM (de algemene verzekeringsplicht) en artikel 35 EVRM (de verplichting effectieve nationale rechtsmiddelen uit te putten alvorens bij het EHRM te klagen) garandeert artikel 13 EVRM het subsidiaire karakter van het Straatsburgse toezicht.

Anders dan de letterlijke verdragstekst suggereert, is voor de toepasselijkheid van artikel 13 EVRM niet vereist dat al een schending van het samen ermee ingeroepen verdragsrecht is geconstateerd. Voldoende is een verdedigbare bewering (arguable claim) dat sprake is van een schending van verdragsrechten.

Verzoeker meent dat hij effectief een “arguable claim” heeft. Dat de vraag of art. 3 EVRM geschonden zou zijn impliciet maar zeker werd afgewezen door de afwijzing van de aanvraag. Dat immers de niet grondige beoordeling van de aanvraag door de RVV tot gevolg heeft dat gezien art. 75 § 2 van het KB Vreemdelingen gedaagde meteen en automatisch het bevel word afgeleverd. Dat “deze automatische gevolgen” maken dat verzoeker dient te terug te keren naar zijn land van herkomst. Dat dit een schending oplevert van art. 3 EVRM of minstens een arguable claim over een schending van art. 3 EVRM.

Het ernstig en moeilijk te herstellen nadeel is derhalve aangetoond.”

De opschorting van de beslissing dient op deze redenen en eventueel later in te roepen redenen te

worden bevolen."

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het vermeende nadeel specifiek en rechtstreeks dient voort te vloeien uit de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing. Er dient met andere woorden een causaal verband tussen beide te bestaan. Bijgevolg komt het de verzoekende partij toe aan te tonen, aan de hand van concrete gegevens en overtuigende argumenten, dat het door haar aangevoerde nadeel het rechtstreeks gevolg is van de beslissing waarvan thans de schorsing wordt gevraagd. Het vermeende nadeel mag bijgevolg niet aan de handelswijze van de verzoekende partij te wijten zijn.

In casu volstaat de vaststelling dat het alhier aangevoerde nadeel, en in het bijzonder waar door de verzoekende partij wordt opgeworpen dat ze dreigt teruggebracht te worden naar Soedanese en Israëlische grensautoriteiten, niet voortvloeit uit de bestreden beslissing maar uit het eigengereid handelen van haarzelf, met name op het Belgisch grondgebied verblijven zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten.

Waar de verzoekende partij vooropstelt dat zij haar procedure bij de Raad zonder voorwerp zal zien verklaard worden, terwijl zij juist meent dat zij een machtiging tot verblijf zou dienen te hebben en dat het duidelijk is dat de beslissing tot afwijzing van het verzoek tot regularisatie ten gronde werd afgewezen en niet in ontvankelijkheid, volstaat de vaststelling, zoals terecht wordt opgemerkt door de verwerende partij, dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij in het land verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum, dat betreffend gegeven op generlei wijze door haar wordt betwist, dat het bestuur haar bijgevolg op wettige basis een bevel kom geven om het grondgebied te verlaten, dat immers een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen invloed heeft op de verblijfsstatus van betrokkene en bijgevolg niet verhindert dat ten aanzien van haar een verwijderingsmaatregel wordt genomen.

Bovendien dient nog te worden opgemerkt dat de verzoekende partij verzuimt enige toelichting te verschaffen dat de mogelijkheid om een procedure vanuit haar land van herkomst verder op te volgen, zeer moeilijk zoniet onmogelijk is; dat dienvolgens haar betoog bestaat uit het poneren van blote beweringen die geenszins gestaafd worden door een begin van bewijs en het eerder speculatief en hypothetisch voorkomt.

Wat de in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangevoerde schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zijn moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Inzonderheid volstaat een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet. (RvS, nr. 105.233 van 27 maart 2002; RvS, nr. 105.262 van 28 maart 2002; RvS, nr. 104.674 van 14 maart 2002; RvS, nr. 120.961 van 25 juni 2003; RvS, nr. 123.977 van 8 oktober 2003).

De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot een theoretische uiteenzetting. Ze verzuimt evenwel een enkel begin van bewijs bij te brengen dat zij zelf een reëel risico loopt en moet vrezen voor haar leven, vrijheid of fysieke integriteit of dat zij een arrestatie zonder eerlijk proces zou moeten ondergaan. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de minister van Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het E.V.R.M. heeft miskend.

Wat de in het nadeel aangevoerde schending van artikel 13 van het E.V.R.M. betreft beperkt de verzoekende partij zich andermaal tot het poneren van blote beweringen, die niet meer zijn dan een loutere opsomming van theoretische beschouwingen zonder in concreto aannemelijk te maken dat zij zich in dezelfde omstandigheden zal bevinden als deze zoals geschetst in betreffende teksten.

Bovendien dient te worden benadrukt dat artikel 13 van het E.V.R.M., gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet zelfstandig kan worden ingeroepen zonder aan te tonen dat een door het voornoemde verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. De verzoekende partij roept samen met artikel 13 van

het E.V.R.M. een schending in van artikel 3 van het E.V.R.M. Aangezien de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. niet kan worden weerhouden door de Raad, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het E.V.R.M. in casu van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS, nr. 141.340, 28 februari 2005).

Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond. De blote beweringen waartoe de verzoekende partij zich beperkt volstaan niet om aannemelijk te maken dat zij een ernstig, laat staan, een moeilijk te herstellen nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend en tien door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

mevr. N. WELLENS, (toegevoegd) griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS

Ch. BAMPS